

lige regler skulle svares af sømandens samlede indkomster om bord og i land, og af indtægten om bord alene.

Indkomstansættelsen for det skatteår, der løber, når sømanden går i land, foretages på grundlag af den indkomst, der i tiden indtil skatteårets udløb træder i stedet for indkomsten om bord, f. eks. indtægt ved arbejde i land. En eventuel bevaret indkomst i det indkomstår, der ligger nærmest forud for det pågældende skatteår (det normale indkomstår) vil allerede være beskattet efter reglerne i lovens §§ 14-16. For det efterfølgende skatteår foretages ansættelsen af den indtægt, der træder i stedet for indtægten om bord, efter samme regler som for tilflyttere, altså ofte efter forholdene i skattepligtsperioden, jfr. lovens § 18, stk. 3. Er der bevaret indtægt i det normale indkomstår, lægges den til den efter tilflytterreglerne opgjorte indkomst. Det har vist sig, at denne fremgangsmåde kan føre til mindre rimelige resultater. For at undgå dette foreslås det, at den bevarede indtægt i disse tilfælde beskattes efter samme regler som under tjenesten om bord, således at størrelsen af den samlede indkomst i det normale indkomstår også her bliver afgørende for, hvilken skat der skal udredes af den bevarede indtægt.

Den supplerende ansættelse, der foretages, når sømanden er ophørt med tjeneste om bord, sker på grundlag af indkomsten fra den første i den måned, hvori betalingspligten indtræder, således at indtægten i en periode på op til 2-3 måneder ikke indgår i beskatningsgrundlaget. Det foreslås, at opgørelsen fremtidig skal ske på grundlag af indkomsten helt fra tjenestens ophør, således at der opnås et bredere grundlag for ansættelsen. Forslaget betyder ikke en udvidelse af skattepligten, der fortsat skal indtræde fra den første betalingstermin efter udløbet af den måned, hvori tjenesten ophører.

Endelig foreslås det af praktiske grunde, at den efterfølgende regulering af den supplerende ansættelse undlades, hvor den virkelige indkomst ikke overstiger den anslåede med 300 kr. eller mere, således at en regulering alene vil medføre en ubetydelig merskat for skatteyderen.

Til nr. 9.

Efter de gældende regler svarer ikke-nordiske sømænd sømandsskat med 15 pct. af den kontante indtægt om bord efter fradrag af 170 kr. månedlig. Det faste fradrag, der siden 1961 har udgjort 170 kr. om måneden, foreslås nu forhøjet til 300 kr. månedlig, idet udlændingene ikke har fået andel i de lemper i beskatningen, der siden 1961 er gennemført

og ved nærværende lovforslag søges gennemført for nordiske sømænd, således at de især på de laveste indkomstrin beskattes væsentlig hårdere end nordiske sømænd. Den foreslåede forhøjelse af fradraget vil for den ikke-nordiske sømand bevirke en skattelettelse på 20 kr. om måneden.

Til nr. 10.

En tilsvarende bestemmelse har siden finansåret 1959-60 været optaget som tekstanmærkning til de årlige finanslove (i forslaget til finanslov for finansåret 1964-65 er bestemmelsen optaget som tekstanmærkning nr. 2 til § 1, skatter og afgifter). Da bestemmelsen har permanent karakter, foreslås den nu indføjet i sømandsskatteoven.

Til nr. 11.

Sømandsskattens væsensforskellighed fra den almindelige indkomstbeskatning i land vil, hver gang en skatteyder skal overgå fra beskatning efter det ene system til beskatning efter det andet, såvel for skatteyderen som for skattemyndighederne volde et vist besvær. Dette taler for en sådan afgrænsning af sømandsskatteordningens område, at den kreds af skatteydere, som ordningen omfatter, bliver så stabil som muligt. Det fremsatte forslag tilsigter at mindske antallet af overgange, forårsaget af, at ét eller enkelte af et rederis skibe på grund af sejldistancen holdes uden for sømandsbeskatningen.

Efter forslaget skal et ruteskib, hvis sejldistance fra havn til havn andrager under 50 sømil, men mere end 25 sømil, kunne inddrages under sømandsbeskatning, når et overvejende antal af rederiets øvrige skibe er omfattet af sømandsskatteordningen. Det skal dog også være en betingelse, at der om bord på det pågældende skib er forhyret sømænd, som kontraktlig er bundet til at tåle overflytning til tjeneste om bord på de af rederiets andre skibe, der er under ordningen.

Som anført foreslås adgangen til dispensation begrænset til ruter, hvor sejldistancen fra havn til havn er mere end 25 sømil. Uden denne begrænsning ville der kunne blive tale om inddragelse under sømandsskatteordningen af ganske korte, ofte stærkt turist- og sæsonbetonede ruter, hvor der blandt personalet vil være særlig stærk tendens til at skifte mellem arbejde i land og om bord. Ved at medtage sådanne ruter ville man derfor modvirke det formål, der begrundes i dispensationsbestemmelsen.

Når dispensationsbestemmelsen kun skal omfatte skibe i egentlig rutetraffic, skyldes det, at grænsen